

ΑΠΟ ΤΑ "ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΣΕΜΗΣ"

I

Τῆς Εἵμαρμένης ἀκλουθώντας
τὰ βολετὰ καὶ τὰ γραμμένα,
στεργιῆς καὶ πέλαια γυρνοῦσα
μὲ κρύφιο πόθο νάβρω ἐσένα.

Μά ἦταν ὁ δρόμος μου μεγάλος
κι' ὦ κοῖμα! ἀργὸ τὸ φθάσιμό μου·
ὥς ποῦ νὰ φθάσω πρόλαβε ἄλλος
κι' ἔμεινα ἐγὼ μὲ τὸν καῦμό μου!

II

Κι' ἂν τῷχε ἡ Μοῖρα μας γραμμένο
᾽ς τὰ χεῖλη ἑνὸς γκρεμοῦ ν' ἀνθοῦμε,
᾽ς τὸ πείσμα κάποιων πάντα νόμων
φαιδρὰ καὶ πιὸ ἔντονα θὰ ζοῦμε·

Κι' οὔτε τοῦ κάμπου ἢ χίλιες χάρες
μηδὲ τοῦ γήλιου τὸ μεθύσι
κι' οὔτε τοῦ Θάνατου ἢ φοβέρα
θᾶνε ἱκανὴ νὰ μᾶς χωρίση.

III

Σειρῆνες πιάσαν τ' ἀκροδρόμια
καὶ τοὺς διαβάτες σταματοῦνε
γιὰ δόξεις καὶ γιὰ μεγαλεῖα
γλυκὰ τραγούδια νὰ τοὺς ποῦνε.

Σειρῆνες πιάσαν τ' ἀκροδρόμια,
μ' ἀνάμελλοι γοργοπερνοῦμε
κι' ἂν ἄλλοι ζοῦν γιὰ νὰ φανταῖζουν
᾽ς ἐμᾶς ἀρκεῖ ἡ ζωὴ νὰ ζοῦμε.

IV

Πλανᾷ τὸ πάθος τὶς φιλιές μας
καὶ ᾽ς ἀπιστιῆς ξεχνιένται ἀγάλη!
μιὰ τέτοι' ἀπαίσια πικρὰλήθεια
γιὰ μᾶς ποτὲς νὰ μὴν προβάλῃ.

Στὴν πλάνη κάλλιο βουτηγμένοι
ζωὴ ν' ἀντλοῦμε ἀπὸ τὸ ψέμα,
παρὰ μὲ φῶς περικυμμένοι
θανάτου νὰ φοροῦμε στέμμα.

V

Βαρὺ τοῦ μυστηρίου ὁ πέπλος
ᾧς μένει πίσω μας ριχμένος,
χωρὶς σταθμὸ νᾶν τὰ φιλιὰ μας
καὶ νᾶνε ὁ πόνος ξεχασμένος.

Τῶν μυστικῶν μαβιὰ τὰ πέπλα
πυκνοὺς τοὺς ἴσκιους τῶν ᾧς ρίξουν,
μὴν πάσῃ ὁ Χάρος τὸ τραγούδι,
μὴ δοῦν τὰ μάτια μας καὶ φορίζουν!

VI

Τὸ λατρεμένο τ' ἀκρογιάλι
ποῦ κάποι' αὐγούλα ὄνειρεμένη
μᾶς βρήκε ὁ γήλιος ᾧς τὰ φιλιὰ μας
κι' ἄρχισε ρόδα εὐθὺς νὰ ραίνει,

Τὸ ξαναπέρασα καὶ πάλι
τ' ἀποσπερνό μας πρὶν σημάνη,
μ' ἀντὶς γιὰ ρόδα ᾧς τὸ κεφάλι
φοροῦσ' ἀκάνθινο στεφάνι!

ΑΛΕΞΑΝΤΡΕΙΑ.

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΓΝΗΣ

ΩΡΕΣ

Ὡρες παρᾶξενες καὶ φοβερὲς
Ποὺ φέροντε τὴ νέκρα, ὦρες,
Πόσον ἀργὰ καὶ πένθιμα διαβαίνετε,
Σὰν σὲ μνημόσυνα γυναῖκες μαυροφόρες,
Ὅταν στὴν ἄχαρη τὴν κάμαρα,
Ὅπου τὸ γνῶριμο βαραίνει,
Ὡρες ἀθόρυβα ἔρχεστε,
Ἀνήλεοι καλεσμένοι,
Καὶ μιὰ κουβέντα ἀρχίζετε βουβῇ
Μὲ τὴν ψυχὴ μου, ὦρες,
Ὅλο γιὰ θάνατο καὶ γιὰ τὸ χτέος
Κι' ὅλο γιὰ μπόρες.

Ἐξω ἢ ζωὴ ἢ ἀστείρευτη *
Σὰν μιὰ βοή πὺν ὁ ἄνεμος φέρει,
Μὰ τὴν σιωπὴ σας θὰ ταράξῃ ποιά φωνή;
Καὶ ποιὸ τὸ μέτωπο μου θὰ δροσίσει χέρι;